

[Justitsministeren.]

straffe den, der ved udspredelse af falske rygter eller beskyldninger forfølger eller ophidser til had mod en gruppe af den danske befolkning på grund af dens sprog, afstamning eller statsborgerforhold.

De seneste numre af det pågældende blad har været forelagt rigsadvokaten, som har fundet, at der bør foretages en politimæssig undersøgelse, inden der træffes beslutning om, hvorvidt der skal rejses tiltale. Jeg mener at måtte afvente resultatet af denne undersøgelse.

Aksel Larsen: Jeg er opmærksom på, at der netop i straffelovens §§ 266 a og 266 b findes bestemmelser, som efter min opfattelse gør det til en pligt for politi og anklagemyndighed at skride ind i et tilfælde som dette. Jeg er samtidig af den mening, at et parti, der udøver en sådan virksomhed, uanset virksomhedens omfang, ikke bør have ret til at eksistere, og jeg er af den opfattelse, at regeringen eller den højtærede justitsminister i medfør af grundloven er i stand til midlertidigt at forbyde dette parti og dets virksomhed, idet man naturligvis derefter må forfølge sagen ved domstolene for at søge domstolenes bekræftelse af forbuddet mod partiet.

Jeg tillader mig at spørge den højtærede justitsminister, om den tanke ikke har strejft ham, at det egentlig burde være hans pligt.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Med hensyn til det af det ærede medlem sidst rejste spørgsmål om at forbyde det nazistiske parti, kan jeg på indeværende tidspunkt alene henvise til reglen i grundlovens § 78. Det fremgår af denne bestemmelse, at foreninger kan opløses, hvis de har et ulovligt øjemed, eller hvis de virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende. Men også på dette punkt mener jeg at måtte afvente resultatet af den bebudede undersøgelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ragnhild Andersen* til socialministeren:
„Agter ministeren i anledning af 15 års dagen for Danmarks befrielse at fore-

slå hædersgaverne til de i forbindelse med krigen og besættelsen hårdest ramte reguleret på samme måde, som det skete ved 10 års dagen for befrielsen?“

Ragnhild Andersen: Som et udtryk for anerkendelse og tak til dem, der gav liv eller førighed i kampen mod den tyske besættelsesmagt, vedtoges i 1945 en lov om hædersgaver. Hædersgaven fastsattes dengang til 800 kr. årlig foruden 200 kr. pr. barn indtil dets 18. år. Hædersgaven ydes kun til en begrænset kreds, efterladte efter personer faldet den 9. april 1940 og den 29. august 1943, efterladte efter søfolk og fiskere, der satte livet til, og til svært invaliderede søfolk og fiskere; endvidere gives der hædersgave til efterladte efter mennesker, der satte liv og helbred til under deltagelse i modstandskampen eller som følge af internering eller deportation på grund af deltagelse i modstandsbevægelsen, samt til personer, der blev alvorligt invalideret under tjeneste i det danske politi eller grænssegendarmeri eller ved tyske gengældelsesaktioner. Medmindre talen er om efterladte, udbetales hædersgaverne kun til danske, der er fra 50 pct. til 100 pct. invaliderede.

Ved 10 års dagen for Danmarks befrielse, i 1955, gennemførte folketinget en regulering af hædersgaverne, som forhøjedes med 25 pct. Alle partier i folketinget hilste forslaget velkommen, og alle partier stemte derfor og anbefalede varmt, at det blev gennemført. Man gjorde det, idet man understregede det rigtige og retfærdige i at sikre hædersgaverne samme købekraft, som de havde i 1945. Der er nu gået 5 år siden da, en periode, i hvilken hædersgaverne ikke er reguleret eller forhøjet i overensstemmelse med de stedfundne ret betydelige prisstigninger. I 1945, da loven om hædersgaver vedtoges, var detailpristallet for januar 290. 10 år efter, i 1955, var det 388, og i år har prisstigningen ført januarpristallet op til 458. Der er med andre ord tale om en samlet pristalsstigning fra 1945 til nu på 57,9 pct., og som allerede nævnt er hædersgaverne kun forhøjet med 25 pct.

Om et par uger vil hele Danmark fejre 15 års dagen for vort lands befrielse fra nazismen. Hvad ville være mere rimeligt, end om vi ved denne lejlighed betænkte